Vztah je jen na oko,
ale jiskření mezi
nimi je skutečné!
OHŇOSTROJ
mezi
NÁMI
KYRA
GROH
BARONET

Ohňostroj mezi námi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Kyra Groh

Ohňostroj mezi námi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

OHŇOSTROJ *mezi* NÁMI

OHŇOSTROJ mezi NÁMI

KYRA GROH

BARONET

Fake Dates and Fireworks
Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.
Published in 2024 by Forever Verlag
Translation © Tomáš Kurka, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2846-1
ISBN e-knihy 978-80-269-2857-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-2858-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2847-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Vzkaz všem ženám, které si myslí,
že kvůli němu musí ještě trochu zhubnout.
Že na něj musí ještě nějakou dobu čekat.
Že změnit se musí ony.
Fakt nemusíte, problém totiž nejste vy.

Playlist

love is embarrassing – Olivia Rodrigo

The New Year – Death Cab for Cutie

vampire – Olivia Rodrigo

Dear John – Taylor Swift

enough for you – Olivia Rodrigo

Stick Season – Noah Kahan

Not In That Way – Sam Smith

The Smallest Man Who Ever Lived – Taylor Swift

No Diggity – Blackstreet feat.
Dr. Dre & Queen Pen

No Control – One Direction

New Year's Day – Taylor Swift

Midnight Memories – One Direction

Kapitola 1

Silvestr před deseti lety

Dostat kopačky v poslední den roku je podobný pocit, jako když zakopnete v cílové rovince maratonu a přetrhnete si všechny křížové vazy tak, že se nedokážete těch pár posledních metrů ani doplazit.

Dopadla jsem na nejhlubší dno, byla ublížená a dokonale vyřízená. Všechno, co mi ještě před chvílí připadalo báječné a zalité sluncem, se změnilo v temnou hnusotu. Steffen byl moje první skutečná láska. Zažila jsem s ním svůj první polibek, svoje poprvé a vlastně s ním bylo poprvé úplně všechno. A jak se ukázalo, zažila jsem s ním i svůj první rozchod. Zrovna na silvestra. I tohle poprvé budu muset zvládnout.

Celá zmrzlá jsem v stála před domem své nejlepší kamarádky Leny a zírala na nohy v punčochách. Měla jsem na sobě kostým, k němuž původně patřil ještě druhý do páru. Za dveřmi se ozývaly hlasitá hudba a ještě hlasitější smích. Všichni už očividně měli skvělou náladu. Proč taky ne? K silvestru patří bujaré večírky a veselí. Napadlo mě, jestli byl dobrý nápad

sem chodit a předstírat, že jsem sice čerstvě odkopnutá, ale ani trochu mi to nevadí. Vlastně se mi na oslavu vůbec nechtělo. Nechtěla jsem být silná a čerstvě odkopnutá už vůbec ne. Ani kostým mi nepřipadal příliš originální. Bez partnera po boku byl poněkud neúplný. Ještě včera jsme si ho společně zkoušeli. Párty se měla nést v duchu hesla „hrdinové z dětství". Steffen prohlásil, že si oblékne dívčí část, a přišlo mu to náramně vtipné. V zeleném tričku, bílých kraťasech a s mašlí v dlouhých blond vlasech vypadal jako dokonalá kopie malé čarodějky Bibi Blocksberg. Při pohledu do zrcadla jsme se chechtali jako pominutí.

Dneska dopoledne se u mě stavil a sdělil mi, že je mezi námi konec. Prý nechce začínat nový rok lží a že prý mě už nemiluje. Během posledních tří měsíců na vejšce pochopil, že potřebuje něco jiného. Vůbec netuším, co tím myslel. Možná mu začalo vadit, že mám „jen" maturitu a jsem začínající učitelka ze školky – teď, když má kolem sebe samé studentky bakalářských programů. Nebo se jen nechtěl vázat. Třeba jsme to s tím chechtáním přehnali.

Měla jsem zůstat doma, brečet a cpát se zmrzlinou. Mohla jsem se rochnit v zármutku a dívat se při tom na romantické komedie. Mohla jsem slzet při monologu Julie Stiles v *Deseti důvodech, proč tě nenávidím* nebo s Kate Hudson a Matthewem McConaugheyem zjistit *Jak ztratit kluka v deseti dnech*. Jenže doma si moje dvojče David hrálo se svým novým přítelem Giem na šťastný páreček a kromě toho jsem nemohla nechat Lenu ve štychu. Pořádala první párty v životě. Po adopci ji rodiče celých osmnáct let hlídali na každém kroku. Tenhle silvestr měl být můj první se Steffenem a současně první Lenin skutečný odvaz. Nemohla jsem dopustit, aby její večírek šel do háje.

I když já bych tam šla docela ráda. Rozhodně bych se tam cítila líp, než na ulici navlečená do… lepenkové krabice! Především v okamžiku, když se náhle otevřely dveře elegantního domu rodiny Martinových a doslova k nohám mi padl úplně cizí chlap.

Zakopl o rohožku a zřítil se nosem napřed. Svalil se jako špalek a byl zřejmě úplně namol, i když bylo teprve osm. Zasténal bolestí, pomalu se otočil na záda a zíral na mě skelným pohledem. Nikdy jsem ho neviděla. Do školy se mnou a Lenou nechodil. Podle vystajlovaného účesu s blonďatými konečky vlasů jsem usoudila, že nepochází ani z našeho městečka.

Znepokojeně jsem se k němu sklonila a snažila se natočit tak, aby mi nemohl koukat do rozkroku.

„Hej!“ oslovila jsem ho a pak to samé zopakovala ještě jednou. Když ani poté nereagoval, trochu jsem ho propleskla po tvářích. No, spíš to byly pořádné facky. Konečně sebou škubl a zamrkal. Podíval se na mě nádhernýma, tmavě hnědýma očima a mně docvaklo, že celý večer si na Steffena ani nevzpomenu. Utopím se v těchhle temných studánkách.

Kapitola 2

Dvanáct dní do desátého silvestra

„Becco, máš fakt velkej zadek.“

Zhluboka jsem se nadechla. A pak ještě jednou a intenzivněji. Objemem plic bych určitě strčila do kapsy jakéhokoliv závodníka v triatlonu. Plavání, jízda na kole a běh jsou slabý odvar proti dechovým cvičením, která provozuju v práci každý den. Neustále se nadechuju a zatajuju dech, abych se nevytočila.

„Já vím, Henry,“ pronesla jsem přes rameno ke čtyřletému klukovi a podala mu sklenici s vodou, pro kterou si přišel. „Jsou různé druhy zadků. Můj je velký, tvůj malý.“ *A zadnice tvého ctěného strýčka se tady zase ani neukázala,* pomyslela jsem si. Po dalším meditačním nádechu jsem si uvědomila, že Henry za moji nervozitu nemůže. I když jeho poznámka hraničila s body shamingem. Chlapcovi rodiče se před nějakou dobou rozvedli a matka se s rozchodem dosud nesmířila. Každé ráno, když Henryho odváděla do školky *Rozkvetlá louka*, vypadala o něco víc zdrchaně. Učitelky rozvod nepřekvapil. Vždycky poznáme, že se

v rodině něco děje. Dá se to vytušit podle toho, jak si děti hrají, o čem si povídají, a dokonce se mění i jejich zvyklosti při jídle.

Jasno jsme definitivně získaly, když Henryho začal několikrát týdně vyzvedávat *Raphael Geisler* – upjatý kravaťák, který se každému ve školce představoval jménem i příjmením, dokonce i dětem. *Raphaelu Geislerovi* bylo přes třicet nebo možná o něco víc a patřil k chlapům, kteří jsou pevně přesvědčeni, že se ke všem lidem kolem sebe můžou chovat jako ke žvýkačce přilepené k podrážce. A to jen proto, že nosí polobotky z pravé kůže a jezdí v autě, které by se neztratilo ani mezi sporťáky na Hockenheimringu. Bohužel právě *Raphael Geisler* byl očividně jedinou osobou, která Henryho matce dokázala aspoň trochu pomáhat. Podle vzhledu bych ho tipla na úspěšného byznysmena. Určitě měl nabitý denní program, a přesto si pravidelně udělal čas na synovce, což by mohla být docela sympatická vlastnost. Jen kdyby dokázal dodržovat dohody.

„Ještě nepřišel?“ zeptala se kolegyně Magda a nakoukla do jídelny spojené s hernou. Děti se bavily u vánočního posezení. Každé mělo s sebou přinejmenším jednoho z rodičů. Jen Henry byl sám. A to jsem matce ráno besídku znovu připomněla a ona mě ujistila, že *Raphael Geisler* si termín v diáři červeně zatrhl. Samozřejmě o něm nemluvila jako o *Raphaelu Geislerovi,* vždyť je to její bratr. Říkala mu *Rapha*. Ale ani *Rapha*, ani *Raphael* se hodinu po začátku besídky neobjevili.

„Ne,“ odpověděla jsem a pokrčila rameny.

Magda potřásla hlavou. „Mrňous to má už tak dost těžké,“ vyhrkla, ale vzápětí se zarazila. Před dětmi o takových věcech nemluvíme. Bylo však už pozdě.

„Kdy přijde mamka?“ zeptal se Henry třesoucím se hlasem. Sevřelo se mi srdce. Narovnala jsem si čelenku se sobími parohy, nasadila profesionální úsměv, tleskla do dlaní a klekla si k Henrymu. „Mamka na tebe čeká doma, ale každou chvíli přijde strejda Rapha.“ Natáhl ke mně ruce. Na prstících mu zůstaly zbytky třpytek, které jsme s dětmi a rodiči nalepovali na papírové sněhové vločky. V pozvánce na dnešní odpoledne bylo jasně uvedeno, že od tří hodin přebírají odpovědnost za své potomky rodiče. Ale nakonec jsem Henrymu musela pomáhat s nůžkami sama. Ptala jsem se, kterou barevnou čtvrtku by si chtěl vzít, a radila, aby použil ještě víc třpytek. A taky jsem mu pomohla na vločku nalepit kmitající oči a kolem pár hvězdiček. Jenže chlapce naše společná činnost moc nebavila.

„Tak pojď,“ řekla jsem povzbudivě. Vzala jsem ho za ruku a odvedla do halasem překypující jídelny, kde se Rolf Zuckowski už po několikáté ptal na recept na oblíbené placičky.

Další hodinu jsem strávila zpíváním, tleskáním a utíráním drobků sušenek z koutků malých úst. Henry se ode mě nehnul ani na krok. Neúnavně jsem svírala v dlani malé prstíky a zkoušela ho zabavit, aby si neuvědomil, že je jediné dítě ve školce bez rodičovského doprovodu. V duchu jsem však neustále přemýšlela.

Musím se s kolegyněmi poradit, jak to udělat, aby si Henryho vyzvedávali včas. V posledních týdnech jsem mockrát zůstala ve školce až do pěti, i když končíme v půl páté. Jenže *Raphael Geisler* očividně nosí svoje náramkové breitlingy jen na ozdobu. A když už konečně dorazí, bývá nabručený a není s ním řeč. Nepoděkuje ani slovem, že kvůli němu obětuju volný čas.

Práce s dětmi ve školce mě vážně baví. Ale v posledních měsících toho na mě už bylo moc – ranní vstávání, rámus, rodiče, kteří si myslí, že jejich dítě je génius, protože si v pěti letech dokáže samo zapnout boty na suchý zip. A navíc studuju dálkově pedagogiku. To mi poradil Nils. Možná měl pravdu, když před několika lety tvrdil, že tuhle práci nemůžu vydržet až do důchodu a měla bych přemýšlet o plánu B. *Hlučné prostředí, fyzická námaha, a hlavně nedostatek intelektuálních výzev. Máš přece na víc, Becco.* Při vzpomínce na Nilsova slova jsem vzdychla. A jakmile jsem na něj začala myslet, rozbušilo se mi srdce. Jako vždycky. Už deset let. Od té doby, co se mi na silvestra opilý namol a strašlivě nešťastný zřítil k nohám. Každá vzpomínka na něj vyvolá v mé hlavě výbuch barev, v jehož záři blednou i sněhové vločky na pracovním stole poseté třpytkami.

Za dvanáct dní se zase uvidíme. A pak se snad všechno změní. Skončí hra, kterou provozujeme deset let.

Už jsem se ho nemohla dočkat. A dovolené taky. Několik týdnů před naším setkáním jsem držela dietu a už bych se v hotelu chtěla s Nilsem konečně nasnídat jako normální člověk. Ale nejde jen o snídani. Cítím, že tenhle náš desátý společný silvestr bude ze všech nejdůležitější.

„Becco!“ Maminka v šatech vzdouvajících se přes těhotenské bříško mě zatahala za rukáv. Košili jsem zabavila bratrovi. Teď se mi svezla z ramene a na světlo vykoukl motýlek. Nechala jsem si ho vytetovat, když mi bylo devatenáct. Vzpomněla jsem si na to, jak Nils hladil tetování prsty, když ho během našeho druhého společného silvestru objevil. Tvářil se překvapeně a tvrdil, že *něco takového by do mě neřekl*. A já si

v duchu říkala, že život je strašně nefér. Dokonale se k sobě hodíme, ale přesto spolu nemůžeme být.

Podívala jsem se na těhotnou paní a vlídně se usmála, i když patřila k „suchozipovým" matkám.

„Mafalda potřebuje nutně na toaletu."

„Hm, jasně," podotkla jsem. „Záchody jsou na chodbě." Ukázala jsem ke dveřím.

„Docela to spěchá. Mohla bys…?"

„Aha…" O děti by se dneska vlastně měli starat rodiče. Mafaldina matka se na vysvětlenou významně pohladila po břiše a druhou rukou se podepřela v kříži.

„Tak dobře," souhlasila jsem odevzdaně. Pokusila jsem se Henryho předat Magdě, abych mohla s holčičkou zajít na toaletu, ale chlapec se okamžitě rozplakal. A když začal Henry, přidal se i Emil. Říkáme mu citlivka Emil a je to dost výstižná přezdívka. Jakmile začne některé z dětí pobrekávat, ihned mu taky zvlhnou oči.

Rámus se nesl až na chodbu. Pět rodičů utěšovalo Emila, deset dalších se vyptávalo, co se děje, a sedm dalších významně mudrovalo nad tím, že *chlapec nezvládá emoce* a že je to důsledek *nedostatečných rodinných vazeb*. Toužila jsem po jediném: praštit sebou do postele. Vlastně ne, nejvíc jsem se těšila na *Private Boutique Hotel Seeblick*. Vybrala jsem ho nejen podle fotek slibujících nádherný výhled na jezero, jak napovídal už název. Nalákal mě především nápis táhnoucí se přes celou webovou stránku: *Adults only!*

Už jen pár dní, opakovala jsem svou mantru, zatímco jsem Henryho vlekla v pravé a Mafaldu v levé ruce po chodbě k toaletám. Za několik dní odjedu na dovolenou, na kterou jsem už několik měsíců šetřila peníze a kalorie. Za několik dní se zase uvidím s Nilsem. Po roce konečně nastane další silvestr.

Žuch.

Zvuk nárazu mnou projel až do morku kostí. Jedno dítě upadlo, druhé se rozbrečelo, košile se definitivně rozhodla opustit rameno a čelenka si mi svezla do čela tak nešikovně, že mi málem vypíchla oko. To by mi ještě tak scházelo. Sice jsem kvůli Nilsovi zhubla pět kilo, ale předstoupila bych před něj s páskou přes oko.

„Co to…“ Zapotácela jsem se a na poslední chvíli spolkla drsnou nadávku, která se mi drala na jazyk. Nosem jsem se málem zapíchla do dokonalého, tak akorát hnědého kašmírového kabátu. Napínal se bez jediného zmačkaného záhybu přes širokou hruď a vypadal, jako by ho pečlivá hospodyně vyhladila párou. Majitele hrudi a kabátu jsem uviděla, až když jsem zvedla hlavu. Přesněji řečeno jsem ji musela pořádně zvrátit.

Raphael Geisler.

Díval se na mě, jako bych právě hrála na kapotě jeho vyleštěného auta curling a potom nechala Henryho a Mafaldu použít zadní sedačku místo toalety.

„Už jste myšlenkami na zimních prázdninách, Becco?“

Vyslovil mé jméno tak ostře, že by hlasem mohl řezat neprůstřelné sklo. A už zase mi vykal. Sedmkrát nebo osmkrát jsem ho upozorňovala, že si ve školce všichni tykáme. Moje námitky ignoroval, takže jsem se na další připomínání vykašlala.

„To jako vážně?“ štěkla jsem a natáhla ruku, abych se demonstrativně podívala na hodinky. Bohužel jsem pořád ještě držela Mafaldu. Dívka vykroužila piruetu a se smíchem dosedla na zem. „Za chvíli bude pět,“ zasyčela jsem potichu, aby mě děti neslyšely.

Raphael si zřejmě teprve teď všiml okolního ruchu. Hudba už sice zmlkla, ale bouřlivá nálada neustávala. Rodiče si navzájem přáli „veselé Vánoce, kdybychom

se už neviděli“ a hledali ve zmatku své děti a krabičky od doneseného cukroví.

Sklouzl očima od rozdováděné skupinky zpátky ke mně, krátce se pohledem zastavil na potetovaném rameni a téměř černýma očima nesouhlasně zhodnotil čelenku padající do čela. Měla jsem pocit, že se na mě dívá panter. Nebo že zírám do ústí dvouhlavňové brokovnice. Na rukou mi vyskočila husí kůže a žaludek se sevřel, až to skoro zabolelo. Měla bych si dát cukroví. Možná hned dvanáct kousků.

Nevrle jsem si upravila košili, narovnala čelenku a postavila děti na nohy.

„Jdi prosím napřed, Mafaldo. A ty taky, Henry.“

Zkřížila jsem ruce na prsou a znovu se podívala na muže v kašmírovém kabátu. Proboha, tak ráda bych ho pořádně sjela, kdyby vypadal trochu… *rozumněji*. Jak je to vlastně možné? Mohou se tihle týpci chovat jako naprostí pitomci, protože mají dokonalou postavu a skvělé postavení? Nebo se z nich stávají pitomci právě proto, že mají dokonalou postavu a skvělé postavení?

Henry váhal, jestli se má rozběhnout za kamarádkou na záchod. Kývl na strýce a plaše se usmál, jako by žádal o dovolení. Z Raphaelovy tváře na okamžik ustoupil nepřístupný výraz. Havraní vlasy měl pečlivě ulíznuté dozadu. Pravděpodobně by se vlnily, pokud by je neusměrnil polovinou tuby gelu na vlasy. Jeden pramen se přesto uvolnil a kroutil se na čele do prstýnku. Raphael ho uhladil a opětoval Henryho úsměv. Hranatá brada změkla, pevně stisknuté rty zrůžověly a v tvářích porostlých nepatrným strništěm se objevily dva roztomilé dolíčky. *Roztomilé.* Páni, nikdy bych neřekla, že mě takové slovo napadne zrovna v souvislosti s Raphaelem.

Odkašlala jsem si. Přece se nenechám vyvést z míry obyčejnými dolíčky.

„Henry byl jediný, kdo neměl na vánoční besídce vůbec nikoho," podotkla jsem neutrálním tónem.

„Vánoční besídka," zopakoval, aniž by se na mě podíval.

„Pozvánka visí na dveřích tři týdny." Ukázala jsem na barevnou čtvrtku nalepenou zevnitř na prosklené dveře. „Verena se o ní nezmínila?"

„Ale ano," vyhrkl. Nepatrné cuknutí víčka prozradilo, že na večírek zapomněl.

„Máš asi hodně práce," poznamenala jsem a ignorovala jeho vykání. „Ale děti špatně snáší, když jejich nejbližší nepřijdou zrovna v tak důležitý den."

„Příště si dám pozor," zavrčel hlubokým hlasem a já se začínala vařit vzteky.

„Přišel jsi pozdě už po sedmé nebo po osmé!"

„Příště – si – dám – pozor," zopakoval a zdůrazňoval každé slovo, jako bych těžko chápala.

„Kolikrát ještě zapomeneš, než si dáš pozor?" útočila jsem dál. „Verena ráno tvrdila, že máš besídku červeně poznamenanou v kalendáři!" Dostávala jsem se do ráže. Všeho na mě bylo už dost. Potřebovala jsem dovolenou, špatně jsem spala, měla jsem hlad a vanilkové rohlíčky voněly tak, že bych pro ně zapomněla na všechny děti ze školky.

Během Vánoc se mělo změnit počasí. Bála jsem se, že cestou do Alp vjedu na svých celoročních pneumatikách rovnou do vánice. Jenže na zimní mi už nezbyly peníze. Měla jsem na ně myslet dřív, *než* jsem Nilse pozvala do pětihvězdičkového wellness hotelu. Jenže jsem se při objednávání luxusního pobytu cítila nádherně emancipovaná. Nehledě na to, že jsem chtěla naše desetileté výročí oslavit v přiměřeném prostředí.

A jen tak mimochodem Nilsovi konečně vyznat lásku.

„Nemáte pocit, že to přeháníte, Becco?“

A nemáš ty pocit, že by sis svoje naduté vykání měl nechat pro bankovní klienty nebo do právnické kanceláře, nebo kde to vlastně pracuješ?

Pohár trpělivosti definitivně přetekl. Ještě sekundu a pověděla bych mu pěkně od plic, co si o něm myslím. Ale v tu chvíli se z toalet ozval dětský hlásek a oznamoval, že se Mafaldě stala nehoda.

Ještě toho trochu.

Budu muset matce vysvětlovat, že se její dítě počuralo proto, že jsem se nechala strhnout k diskusi s chodící tubou gelu na vlasy a s dolíčky ve tvářích.

Tak šťastné a veselé.

Kapitola 3

Silvestr před deseti lety

„Určitě je ti dobře?“ zeptala jsem se ho nejmíň po patnácté.

Odvlekla jsem ho do domu, kde se párty mezitím rozběhla naplno. Lenu jsem nikde nemohla najít a většinu lidí jsem neznala ani od vidění. Někdo určitě pozvánku sdílel veřejně na Facebooku. Jinak jsem si hojnou účast nedokázala vysvětlit. S Lenou jsme nebyly natolik cool, abychom takovou spoustu lidí znaly osobně. A ty starší už vůbec ne. Byly jsme trapné osmnáctky. Muzika Davida Guetty nám nic neříkala, zato jsme zbožňovaly One Direction a tajně o jednotlivých členech psaly fanfikce.

„Budu v pohodě,“ blekotal. Byla to první souvislá slova, která ze sebe dostal od svého přistání na nos. Upřímně řečeno, moc jsem mu nevěřila. Těkal skelným pohledem a opíral se o mě plnou vahou. Ale zřejmě mu vůbec nevadilo, že ho do pokoje pro hosty vleče cizí holka v kostýmu z lepenkové krabice. Asi mu to bylo po sedmi nebo osmi tequilách jedno. Možná

si k nim dal ještě něco dalšího. Kdyby někdo na Leninu silvestrovskou párty propašoval tvrdé drogy, rodiče by dceru rozčtvrtili a jejím pozůstatkům dali doživotní domácí vězení.

Svalila jsem kluka s krásnýma očima na postel. Okamžitě se schoulil po klubíčka. Možná bych měla zavolat doktora?

„Kolik prstů vidíš?“ zeptala jsem se a držela mu před nosem tři. Nic lepšího mě nenapadlo.

„Myslím, že tenhle test není moc spolehlivý,“ zamumlal.

„Nemel a odpověz.“

„Tři, spokojená? Kdo vůbec jsi?“ Přimhouřil hezké hnědé oči tak, že téměř zmizely za víčky. „A co to máš na sobě?“

„Jsem… bramborová kaše,“ řekla jsem a ukázala jsem na nálepku na krabici. Znázorňovala obrázek, který na nás Google vyplivl, když jsme do vyhledávání zadali pojem „instantní bramborová kaše“. Steffen ho vystřihl na nalepil na karton. Společně jsme byli Bibi Blocksberg a vtipná slovní hříčka, protože létající koště malé čarodějnice se nazývalo „Bramborová kaše“.

„To vidím.“ Chlápek si masíroval spánky bříšky prstů.

„Proč se ptáš?“

„Protože jsem si myslel, že tohle bude párty na námět ‚dětský hrdinové‘. Tak proč jsi za kaši?“

„To by byla dlouhá historie,“ odpověděla jsem vyhýbavě a pokusila se posadit vedle něj na postel. Okamžitě jsem si však uvědomila, že letošního silvestra budu slavit na stojáka. Ve svém převleku jsem se nedokázala ani trochu pokrčit.

„Asi ji ani nechci slyšet. Radši půjdu.“ Opřel se lokty o kolena a schoval obličej do dlaní.

„Nemůžeš se přece vypařit z oslavy silvestra před půlnocí!“ Opřela jsem se rádoby elegantně o knihovnu, abych zakryla rozpaky z nepovedeného pokusu o usednutí. V poličkách stály hlavně pečlivě srovnané vázy z bílého porcelánu a stříbrné rámečky s Leninými fotkami z dětství.

„Hodlám se před půlnocí zřídit tak, abych hned usnul a nic mě neprobudilo.“

Zamračila jsem se. Co se s tím chlápkem dělo? Měl problém s alkoholem? Nebo se silvestrem? Nebo se taky s někým rozešel a neznal jiný způsob, jak se s tím vyrovnat, než se zpít do bezvědomí? Prohlédla jsem si ho pozorněji. Byl určitě o dost starší než já. V očích i držení těla se mu odrážela určitá zralost, kterou jsem od svých vrstevníků neznala.

„Kdo je tvůj dětský hrdina?“ zeptala jsem se a zadívala se na jeho outfit, který na první pohled vypadal jako úplně obyčejná kombinace bavlněných chinos a modrého svetru.

„Vypadá to jako kostým?“

„To ne…“

Náhle naklonil hlavu způsobem, který mi nahnal značné obavy. Vypadal totiž, že se pozvrací. Trpím mírnou formou emetofobie neboli strachu ze zvracení. Lena se mě proto už snad tisíckrát ptala, jestli si opravdu myslím, že učitelka v mateřské škole je pro mě tím nejideálnějším povoláním. Jestli je mi nepříjemný pohled na zvracející lidi, tak asi není rozumné obklopovat se malými dětmi. Ale proti žaludečním obtížím nebyl očividně imunní ani nevrlý pětadvacetiletý návštěvník silvestrovské párty.

„Dojdu ti pro vodu a aspirin.“

„Ty tady bydlíš?“

„Tak něco.“ Bývala jsem u Leny nejméně třikrát

týdně. Hrozně ji rozčilovalo, že je sice plnoletá, ale matka Andrea nám pořád nosila do pokoje zdravou svačinku v podobě oloupaného pomeranče a rýžových vaflí. Mně to nevadilo, právě naopak. Dělalo mi dobře, že mě má někdo rád. Moje matka na rozdíl od Andrey dost často zapomínala, že má děti. Byla věčně v práci a chodila za chlapy nebo bůhví kam. Na loupání pomerančů neměla čas, nemluvě o tom, že by snad dílky pečlivě srovnala do hvězdičky na talířek z míšeňského porcelánu.

„Hned jsem zpátky."

„Nepotřebuju pomoc."

„Věř mi, že když se Andree Martinové pozvracíš na koberec, budeš potřebovat pořádnou pomoc."

V kuchyni jsem natočila sklenici vody a prohledala zásuvky. Neustále se kolem mě motalo přibližně dvacet lidí, které jsem v životě neviděla. Lena byla pyšná, že sehnala červené umělohmotné pohárky. Všichni z nich popíjeli a kývali se do rytmu songu, který bych dobrovolně nikdy neposlouchala.

„Tady jsi!" Moje nejlepší kamarádka mě zatahala za rukáv dlouhého topu, vyčuhujícího zpod kartonové krabice. Byla oblečená do kostýmu Mulan z disneyovky. V dlouhých modro-růžových šatech až na paty vypadala, jako by zrovna přišla od čínské dohazovačky. „Kde je Steffen?" zeptala se a ukázala na kostým Bramborové kaše.

„No… to by byla dlouhá historka," vymlouvala jsem se. „Máte někde aspirin?"

Nepřestávala na mě zírat a poslepu otevřela rohovou skříňku a sáhla pro průhledné plato s léky. „Už máš kocovinu? Vždyť jsi sotva přišla."

„To není pro mě, ale pro jednoho týpka, co se mi před chvílí zřítil k nohám."

„Kdo to je?“ zeptala se zvědavě. „I když je to vlastně jedno. Stejně neznám zdaleka všechny, co dorazili.“

„To mi došlo. Co by tomu řekla Andrea?“

„Co oči nevidí, to srdce nebolí. Nemá tucha, co se tady děje, a tak to s ní aspoň na výletní plavbě po Karibiku nešlehne.“ Zkřížila ruce před břichem a pozorně si mě prohlédla od shora dolů. „Jsi v pohodě?“

„Jo,“ zalhala jsem. „Musím se mrknout za tím týpkem, než mámě poblije koberec.“

„Který to je?“

„Koberec?“

„Chlápek!“

„Nevím, jak se jmenuje!“ vysvětlovala jsem a společně jsme se snažily protlačit davem na chodbu. „Blonďatý vlasy, hnědý oči, svetr od Hilfigera.“

„Jo tak to bude Nils. Přitáhl ho bratranec. Studujou spolu.“

Nils.

To jméno mi zvonilo v uších jako neodbytná ozvěna.

Nils. Nils. Pořád dokola.

Kapitola 4

Dvanáct dní do desátého silvestra

„Už jsi doma?“ vykřikl David překvapeně, když mě uviděl sedět před televizí. Okamžitě si přestal pískat.

„Jen napůl, myšlenkama jsem jinde,“ oznámila jsem a podívala se na něj. Bratr se mezitím již podruhé pokusil pověsit divoce strakatý kabát. Háčky se v posledních letech nahnuly tak dopředu, že už je šroubky skoro neudržely a veškeré oblečení padalo na zem. Malý hrázděný domek, v němž jsme bydleli společně s Giem, by potřeboval důkladnou rekonstrukci, ale já ho měla ráda tak, jak byl. Nevadily mi vrzající dřevěné podlahy ani prohnuté střešní trámy. Co na tom, že nábytek nestál rovně, stoly se kývaly a obrazy občas padaly bez varování ze zdí. Hlavní bylo, že jsme se tu cítili dobře.

„Neměla by ses na to rašplování nohou víc soustředit? Jinak si s tím mučicím nástrojem spíš ublížíš!“ David obešel trámy oddělující zádveří od obývací kuchyně.

„Musím se tý ztvrdlý kůže zbavit do silvestra," konstatovala jsem a znovu zapnula elektrický pilník na paty.

David se znechuceně ušklíbl a posadil se do křesla. „Nemohla bys s tím jít do koupelny?"

„Neviděla bych na televizi. Pustila jsem si *Prázdniny*."

„Tak jdi na pedikúru. Jestli nemáš prachy, můžu tě založit."

Oba jsme věděli, že *založit* znamená podle Davida *dát*.

„Ne, díky," odmítla jsem důrazně a vypnula bzučící přístroj. „Nemůžu jít na pedikúru s takovýma patama." Nespokojeně jsem se zadívala na chodidla, která budu muset příští týden dost často nedobrovolně ukazovat v žabkách.

„Jsi jako ženský, který vysmýčí celý byt, než si pozvou uklízečku." Nedbale přehodil nohu přes nohu a opřel se dlaněmi o kolena. Když se rozdávala elegance a půvab, šel si David určitě dvakrát. Na rozdíl ode mě. Rozvalovala jsem se na pohovce v neforemném oblečení, zatímco bratr trůnil v pohodlném ušáku jako anglický král při korunovaci. Já připomínala spíš Quasimoda.

„Nils to taky dělá," podotkla jsem mimochodem. Jenže David věděl naprosto přesně, že jsem se v uplynulých deseti letech o Nilsovi nezmínila jen tak mimochodem ani jednou. Když jsem vyslovila jeho jméno, znamenalo to jediné – chci, vlastně *musím* o něm mluvit.

„Samozřejmě." Snažil se, aby si nepovzdechl, ale příliš se to nepovedlo. Nilse moc nemusel. Ne, že by mu Nils něco udělal, ale už deset let mě po každém silvestru utěšoval – když Nils odjel a já pokaždé mu-

drovala, proč nejsme spolu a proč jsme uzavřeli tu zatracenou dohodu.

„Nestojím o to, aby ses do něj navážel," odsekla jsem a znovu zapnula elektrický pilník.

„Vždyť jsem nic neřekl."

„Ale neřekl jsi to dost významně."

„Promiň, ale vážně neskáču nadšením z toho, že je moje sestra už deset let nešťastně zamilovaná do chlápka po třicítce, který má ještě navíc problémy s mezilidskýma vztahama." Vstal z ušáku a přinesl z lednice láhev vína. „Nemohla bys to tady trochu vytřídit?" Ukázal na dětské kresby na lednici. Co chvíli se třepetaly v průvanu. Každý magnet držel nejméně pět čtvrtek.

„Víš dobře, že je nemůžu vyhodit."

„Ty ne, ale pro mě by to byla hračka." Sundal jeden z obrázků, upevněný mimořádně ošklivým magnetem. Koupila jsem ho při poslední návštěvě Londýna. Představoval šilhajícího gardistu před britskou vlajkou. „Kdyby tohle viděl van Gogh, uřízl by si i druhý ucho."

„Davide!" zasyčela jsem. „Ten je od Henryho. Musí tady zůstat." Kdo jiný by dával chlapcovi obrázky na lednici, když ne já? Jeho strýc zaručeně ne. *Raphael Geisler* určitě lednici ani nemá. Večeří venku, k snídani si dopřává plody svých úspěchů a k obědu mu objednává jedna ze čtrnácti sekretářek sašimi od michelinského kuchaře.

„Henry je ten, co pořád brečí, nebo ten s elegantním strejdou?"

Neměla jsem se o Raphaelu Geislerovi po jedné z roztržek zmiňovat. Jenže jsem to nevydržela a David si ho vygoogloval. Ten nesnesitelný chlap vypadal i na profilové fotce z LinkedInu jako model.

„S tím elegantním strejdou," zavrčela jsem, ale vzápětí se opravila: „S tím… přísterným strejdou."

David nalil víno do skleniček.

„Čekáš návštěvu?"

„Ne, chci se s tebou napít." Přistoupil k pohovce, vzal mi mučicí nástroj a vyměnil ho za sklenku plnou téměř po okraj.

„Ale…"

„Nechci slyšet řeči o kaloriích v bílým víně." Zamával mi ukazováčkem před nosem. „Dej si pohov. Zapomeň na pedikúru i na dietu. Jsou Vánoce, krucinál."

„Ale já…" zkusila jsem znovu protestovat.

„A taky ani slovo o Nilsovi. Proč se kvůli němu tak mučíš? Copak ti olizuje paty?"

„I kdyby jo, tak bych o tom nevykládala zrovna tobě," ušklíbla jsem se.

„Ale vykládala. Od tý doby, co si o něm nemůžeš povídat s Lenou, jsem první na ráně. Každý rok po silvestru ti dělám vrbu." Bratr se usadil zpátky do ušáku s elegantním půvabem, za jaký by se nemusela stydět ani Kate Middleton. „Ani si přitom moc neužiju, protože váš milostný život není nijak zvlášť zajímavý. Kdyby se ovšem z Nilse vyklubal fetišista se zaměřením na dámské paty, byl by mi daleko sympatičtější. Mám rád všechno ujetý."

Dívala jsem se, jak si David znalecky vychutnává doušek vína. Mrzelo mě, že neprojevuje ani špetku nadšení z toho, že by se Nils jednoho dne mohl stát jeho švagrem. A taky mě zabolela jeho mimoděk pronesená zmínka o Leně. Dřív bych se svěřila jí. Lena by chápala, proč držím dietu, brousím si paty, věnuju se dalším pečlivým přípravám na nadcházející silvestr a snažím se před setkáním s Nilsem stvořit svou co

nejdokonalejší verzi. Jenže Lena už mi nenaslouchá. Neustálé řeči o Nilsovi podkopaly naše přátelství natolik, že z něj nic nezbylo.

„Dej si pohov! Nemám náladu na trapný řeči!“ vyštěkla jsem.

„Na trapný řeči, nebo na pravdu?“

„Jakou pravdu? Že nejdůležitější člověk mýho života nesnáší toho druhýho nejdůležitějšího?“ Zvýšila jsem hlas, což bylo dost neobvyklé, protože s Davidem na sebe nikdy nekřičíme. Už dávno jsme si mlčky slíbili, že na sebe nikdy nebudeme ječet. Naše matka vřískala pořád, podobné situace jsme rozhodně nechtěli prožívat znovu.

Bratr chvíli bojoval sám se sebou, ale pak se taky rozpomněl na nevyřčenou úmluvu. Ztišil romantické vánoční vrkání mezi Jude Lawem a Cameron Diaz a zamyšleně se na mě zadíval. „Není pravda, že bych Nilse nesnášel. Proč bych měl? Vždyť jsem se s ním osobně ještě ani neviděl.“

„Nekecej, jasně že ho nenávidíš. Už od první chvíle. Když jsem tenkrát po silvestru přišla od Leny domů, nadával jsi, že mě nemůžeš nikam pustit samotnou.“

„A nebylo to tak?“ zeptal se energicky. „Poprvé jsme strávili silvestr každý zvlášť a hned ses pustila do desetiletých pletek, který nikam nevedou a jsi z nich jen nešťastná.“ Kývl k mým nohám. „Ale aspoň máš jednou za rok dokonale orašplovaný vbočený palec.“

„Nejsem nešťastná a mezi námi nejsou pletky. A rozhodně nemám VBOČENEJ PALEC!“ Vztekle jsem do sebe hodila půl skleničky vína. Projelo mi hrdlem a zastudilo v žaludku tak, až jsem se otřásla.

„Nemůžeš to pít jako fantu,“ upozornil mě David.

„Díky za radu. Ale opravdu nemám…“ Mohlo by se zdát, že zopakuju slova o vbočeném palci, ale oba jsme věděli, že myslím na něco jiného. Skutečně jsme s Nilsem neměli pletky.

Pletky totiž bylo příliš silné slovo na to, co mezi námi bylo.

A současně příliš slabé.

Měli jsme spolu… všechno. A současně strašně málo.

Uzavřeli jsme dohodu a já ji dodržovala. Až do teď.

Kapitola 5

Silvestr před deseti lety

„Rok jste spolu chodili a pak tě jen tak odkopne? A zrovna dneska?“ Nils nechápavě potřásl hlavou a již po několikáté se napil vody z láhve, kterou jsem mu přinesla z kuchyně. Zavřenými dveřmi pokoje pro hosty tlumeně pronikala hudba. Nějaký song od Keshy nebo Pitbulla. Nebo od obou.

„Už to tak bude.“ Nenápadně jsem si ho ze strany prohlížela. Seděli jsme na plyšovém bílém koberci, opírali se o postel a snažili se nedívat navzájem příliš upřeně do očí. Už skoro tři hodiny jsme si povídali o tématech, která člověk obvykle s nikým cizím neprobírá. Ale možná právě proto jsem se bez zábran svěřovala. Mohla jsem mu říct skoro všechno, protože mě neznal. Bylo to podobné, jako když si píšete deník.

„Co si bez tebe počne?“ zeptal se. „Pobíhá teď někde jako osamělý balíček zmraženýho špenátu?“ Ukázal na můj kartonový převlek. Sundala jsem si ho a opřela o dveře, abych se mohla posadit. Krčil se

u nich jako volební plakát s politikem zdrceným volební porážkou.

„Špenát?“

„No jistě, bramborová kaše se špenátem. Vy jste to doma nejedli?“

„Ale jo,“ pípla jsem. „Dost často. Máma je pořád v práci a…“ Větu jsem nedopověděla. Mluvili jsme spolu o ledasčem, ale přece jen jsem neměla chuť sdělovat mu úplně všechno. Nerada jsem myslela na to, jak často jsme byli Davidem sami doma. Matka pracovala v bankovní kantýně za tak mizerný plat, že si po večerech a o víkendech musela přivydělávat v baru. Jmenoval se *Zaratuštra* a nikdo netušil, jestli je pravopisně chybný název úmysl, nebo náhoda. Byla to putyka, kde se scházely pochybné existence. Spolužáci si připadali jako mistři světa, když sebrali odvahu a zašli tam v sobotu na jacka s colou. Bylo mi trapně, že za pultem obsluhuje zrovna moje matka.

„Nevím, kde pobíhá, ale určitě není převlečený za špenát. Šel za Bibi Blocksberg. Pevně jsem obejmula polštář položený přes nohy, aby mi nebyla zima. A taky, abych vedle Nilse neseděla v podivném outfitu skládajícím se ze silonek a cyklistických legín. Na Nilsovi bylo vidět, že na rozdíl ode mě pravidelně sportuje. Nebyl přímo kulturista, ale stehenní svaly měl slušně vyrýsované. Před hodinou si sundal svetr a zůstal sedět jen v přiléhavém tričku. Z jeho paží mi na chvíli došel dech. Ještě nikdy jsem netrávila silvestrovský večer v pokoji pro hosty s chlápkem, jemuž se přes mohutný biceps táhla naběhlá žíla. Připadala jsem si vedle něj poněkud neforemná. Hlavně vsedě.

„Aha, chápu. Takže někde po domě pobíhá dospělý chlap s mašlí ve vlasech?“

„Není tady. A dospělý chlap… no nevím, jestli ho takový označení vystihuje.“

„Máš pravdu, dospělý asi nebude, když dal kopačky ženě, jako jsi ty.“

Už od prvního pohledu na žílu přes biceps mi trochu zrudly tváře a teď doslova žhnuly. Ještě nikdy o mně nikdo nemluvil jako o *ženě* a už vůbec ne o *ženě, jako jsi ty*. A hlavně mi nic podobného neřekl pětadvacetiletý vysokoškolák se stehny, s nimiž by mohl hrát nejméně druhou nejvyšší fotbalovou ligu.

Možná byl pořád ještě pod parou. Nebo se mnou jen flirtoval. Nebo to řekl jen tak. Já na rozdíl od něj všechno pečlivě vážila.

Náhle si odkašlal a významně se podíval na hodinky.

„Měl bych jít,“ řekl. „Promiň, že jsem tě otravoval celý večer, ale…“

„Neotravoval jsi. Potřebovala jsem se někomu vykecat, takže…“

Zdálo se, že přemýšlí o něčem daleko důležitějším, než byl můj rozchod se Steffenem nebo přiblblý kostým. Za chvíli se znovu podíval na hodinky a sledoval ručičky, jako by mu měly zjevit důležité poselství.

„Taky mi to sedlo,“ poznamenal náhle. „Ani nevím, kdy naposledy jsem na silvestra vydržel tak dlouho vzhůru.“

Z náhlého popudu jsem ho vzala za ruku, abych se rovněž podívala, kolik je hodin. Naklonil ke mně ciferník. Deset minut do půlnoci. Zdálky byl slyšet třeskot několika předčasně vypuštěných rachejtlí.

Nils se zadíval na mou dlaň svírající jeho zápěstí. Čekala jsem, až mi dotyk začne být nepříjemný a ruku stáhnu. Nebo on. Ale ten okamžik ne a ne přijít. Místo toho se horko z tváří přelilo do celého těla.